

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

ARREST

**nr. 237.630 van 14 maart 2017
in de zaak A. 213.945/IX-8508**

In zake: Reinilde VAN HOOLST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Raf Jespers
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Broederminstraat 38
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het ZORGBEDRIJF ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Annelies Verlinden en Eddy Lievens
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 106
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 7 oktober 2014, strekt tot de nietigverklaring van:

“de beslissing dd. 08.08.2014, met name de beslissing om het advies dd. 10.07.2014 van de beroepscommissie betreffende de negatieve evaluatie te volgen en de ongunstige evaluatie dd. 6.6.2014 waarbij [Reinilde Van Hoolst] ambtshalve gemuteerd werd te behouden.

De beslissingen van 6.6.2014 en 10.7.2014 vormen de hier bestreden beslissingen.”

In fine van haar verzoekschrift vraag verzoekster “[d]e bestreden beslissingen van 6.6.2014 en 8.8.2014 te vernietigen”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Iris Verheven heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 februari 2017.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij, advocaat Raf Jespers, die verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Jackie Joossen, die *loco* advocaat Annelies Verlinden verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is statutair hoofdverpleegkundige bij het Zorgbedrijf Antwerpen.

3.2. Op 16 november 2012 ontvangt verzoekster, die op dat ogenblik is tewerkgesteld in woonzorgcentrum De Pelikaan, een ongunstig evaluatieverslag

over haar functioneren tijdens de periode van 1 november 2011 tot 31 oktober 2012.

3.3. Na haar te hebben gehoord, beslist de verwerende partij dat verzoekster een verbetertraject zal dienen te volgen. Zij wordt daartoe overgeplaatst naar woonzorgcentrum Sint-Bartholomeus.

Het verbetertraject vangt aan op 10 april 2013.

3.4. In het kader van dat verbetertraject hebben op 2 mei 2013, 27 juni 2013 en 20 augustus 2013 opvolgingsgesprekken plaats.

Bij het laatst geplande opvolgingsgesprek, op 27 september 2013, is verzoekster afwezig wegens ziekte.

Met een brief van 1 oktober 2013 wordt aan verzoekster “de neerslag van het gesprek” bezorgd dat de verwerende partij met verzoekster wilde voeren en wordt haar aangeboden om hierover alsnog een gesprek te hebben.

Met een brief van 8 oktober 2013 deelt verzoekster mee dat zij het desbetreffende stuk ondertekent voor ‘niet akkoord’.

3.5. Op 22 oktober 2013 dient verzoekster een klacht in tegen een aantal medewerkers van de verwerende partij wegens pesterijen op het werk.

3.6. In haar advies van 24 maart 2014 stelt de preventieadviseur vast dat er geen bewijzen zijn van pesterijen of geweld ten aanzien van verzoekster. Zij beveelt evenwel aan om verzoekster niet meer te laten samenwerken met de medewerkers tegen wie zij een klacht heeft ingediend.

3.7. Verwijzend naar dat advies vraagt verzoekster met een brief van 9 mei 2014 aan de verwerende partij om haar de functie van hoofdverpleegkundige verder te laten uitoefenen op een andere werkpost.

3.8. Op 6 juni 2014 wordt verzoeksters verbetertraject afgesloten met de evaluatie ‘ongunstig’.

3.9. Eveneens op 6 juni 2014 beslist de verwerende partij “[n]aar aanleiding van het ongunstig afsluiten van [het] verbetertraject in WZC St. Bartholomeus en gelet op het advies van de preventieadviseur” om verzoekster “ambtshalve te muteren naar de dienst Thuisverpleging centrum”.

Zij zal deze beslissing op 14 april 2015 weer intrekken.

3.10. Op 20 juni 2014 stelt verzoekster bij de interne beroepscommissie een beroep in tot herziening van de ongunstige evaluatie van haar verbetertraject.

3.11. Op 10 juli 2014 worden verzoekster, bijgestaan door haar raadsman, en de “chef-waardeerder” van verzoekster gehoord door de beroepscommissie. Diezelfde dag nog adviseert de beroepscommissie de ongunstige evaluatie van verzoeksters verbetertraject te behouden.

3.12. Op 8 augustus 2014 beslist de algemeen directeur van de verwerende partij het advies van de beroepscommissie te volgen en de ongunstige evaluatie van verzoekster te behouden.

3.13. Op 27 november 2014 beslist de verwerende partij de statutaire tewerkstelling van verzoekster met ingang van 28 november 2014 te beëindigen “[i]ngevolge de definitief vastgestelde beroepsongeschiktheid na een ongunstige evaluatie”, met een opzegvergoeding ten bedrage van 21 maanden loon.

Nadat ze op vordering van verzoekster is geschorst bij arrest nr. 231.799 van 30 juni 2015 van de Raad van State, trekt de verwerende partij ook deze beslissing in.

3.14. Begin augustus 2015 hervat verzoekster haar werk bij de verwerende partij, namelijk in de functie van hoofdverpleegkundige bij woonzorgcentrum Melgeshof, afdeling Overhout, te Merksem.

3.15. Met een brief van 14 december 2015 deelt de verwerende partij aan verzoekster mee dat “[i]ngevolge de definitief vastgestelde beroepsongeschiktheid na een ongunstige evaluatie” (opnieuw) tot haar ontslag werd beslist, ditmaal met ingang van 15 december 2015 en “middels betaling van een opzeggingsvergoeding ten bedrage van 21 maanden loon”.

Bij arrest nr. 235.250 van 28 juni 2016 beveelt de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze nieuwe ontslagbeslissing. Verzoeksters beroep tot nietigverklaring van deze beslissing is nog hangende.

IV. Nadere precisering van het voorwerp van het beroep

Standpunt van de partijen

4. De verwerende partij merkt in haar memorie van antwoord op dat het verzoekschrift tot nietigverklaring een “interne strijdigheid” vertoont, “meer bepaald inzake de benoeming van de bestreden beslissing(en)”. Zij wijst erop dat in het verzoekschrift “zowel melding [wordt] gemaakt van de beslissing van 8 augustus 2014, als van de beslissing van 6 juni 2014 en het advies van de beroepscommissie van 10 juli 2014, zonder precies de bestreden beslissingen aan te duiden”. Volgens de verwerende partij is het volstrekt onduidelijk welke beslissingen worden bestreden. Zij voegt eraan toe dat zij “volledigheidshalve” zal uitgaan van drie bestreden beslissingen, namelijk vooreerst de beslissing van de verwerende partij van 8 augustus 2014 om het advies van de beroepscommissie

van 10 juli 2014 te volgen, voorts het advies van de beroepscommissie van 10 juli 2014 om verzoeksters negatieve evaluatie te behouden en ten slotte de beslissing van de verwerende partij van 6 juni 2014 tot ambtshalve mutatie van verzoekster naar de dienst Thuisverpleging Centrum.

5. Verzoekster repliceert daarop in haar memorie van wederantwoord:

“Uit het verzoekschrift dd. 07.1.2014 blijkt duidelijk dat in essentie de nietigverklaring wordt gevraagd van de beslissing genomen op 08.08.2014.

De zinsnede op pagina 1 van het verzoekschrift waarin werd geschreven dat de beslissingen van 06.06.2014 en 10.07.2014 de bestreden beslissingen vormen berust op een materiële vergissing. Het ganse verzoekschrift en het beschikkend gedeelte maken duidelijk dat de beslissing van 08.08.2014 geïnviseerd is.

Naar de beslissing van 06.06.2014 wordt, voor zover deze beslissingen samenhangen, preventief verwezen.

Dat in feite het ingestelde beroep tegen de beslissing van 06.06.2014 overbodig was.

[...]

Nogmaals, de bestreden beslissing behelst de beslissing van 08.08.2014.”

Beoordeling

6. Met de verwerende partij stelt de Raad van State vast dat de formele omschrijving van het voorwerp van het voorliggende beroep in het inleidend verzoekschrift niet duidelijk is. Die omschrijving lijkt aan te geven dat verzoekster ook de vernietiging beoogt van de beslissing van de verwerende partij van 6 juni 2014 betreffende haar mutatie naar de dienst Thuisverpleging Centrum, alsook van het advies van de beroepscommissie van 10 juli 2014 om de ongunstige evaluatie van verzoeksters verbetertraject te behouden.

7. Uit de *sub* 5 aangehaalde uiteenzetting van verzoekster in haar memorie van wederantwoord blijkt evenwel dat zij met haar beroep alleen de beslissing van de algemeen directeur van de verwerende partij van 8 augustus 2014

beoogt waarbij haar ongunstige evaluatie, na het doorlopen van het verbetertraject, wordt behouden.

De Raad van State neemt daarvan akte en zal het voorliggende beroep slechts onderzoeken voor zover het tegen die beslissing (hierna ook: de bestreden beslissing) is gericht.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

A. Eerste exceptie

Uiteenzetting van de exceptie

8. De verwerende partij werpt in haar laatste memorie een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op die zij ontleent aan de onduidelijkheid van de aanwijzing van het voorwerp van het beroep in het inleidend verzoekschrift.

Zij herhaalt de opmerking van haar memorie van antwoord met betrekking tot de onduidelijke omschrijving van het voorwerp van het beroep in het inleidend verzoekschrift. Zij voegt eraan toe dat het niet aanvaardbaar is dat het voorwerp van het beroep in de loop van de procedure nog is gewijzigd door verzoekster, namelijk in haar memorie van wederantwoord, als antwoord op de kritiek van de verwerende partij. Zij betoogt dat het de uitsluitende verantwoordelijkheid van een verzoekende partij is om reeds in het inleidend verzoekschrift het voorwerp van het beroep duidelijk af te bakenen. Volgens artikel 2, § 1, 3°, van het algemeen procedurereglement van de Raad van State moet een verzoekschrift het voorwerp van het beroep vermelden. De aanwijzing van het voorwerp van het beroep in het verzoekschrift bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en is dan ook van primordiaal belang. Een verzoekschrift dat interne tegenstrijdigheden met betrekking tot het voorwerp van het beroep bevat en verwarring schept, is aangetast door een vormgebrek, waardoor het niet ontvankelijk is. Het kan niet de bedoeling zijn dat een verwerende partij verschillende veronderstellingen moet ma-

ken om te antwoorden op een verzoekschrift. Een verzoekende partij mag het ook niet aan de Raad van State overlaten om in haar plaats het voorwerp van de vordering te bepalen.

De verwerende partij besluit dat het voorliggende verzoekschrift in zijn geheel onontvankelijk moet worden verklaard.

Beoordeling

9. Zoals reeds *sub* 6 werd vastgesteld, laat de formulering van het voorwerp van het beroep in het inleidend verzoekschrift twijfel bestaan over de werkelijk bestreden beslissingen. Het is namelijk niet meteen duidelijk of, naast de beslissing van de verwerende partij van 8 augustus 2014 betreffende het behoud van verzoeksters ongunstige evaluatie na het volgen van het verbetertraject, ook de beslissing van 6 juni 2014 betreffende de mutatie van verzoekster en het advies van de beroepscommissie van 10 juli 2014 om de ongunstige evaluatie te behouden, mede het voorwerp van het beroep uitmaken.

In haar memorie van wederantwoord licht verzoekster toe dat dit niet het geval is.

De verwerende partij doet terecht gelden dat een verzoekende partij voor de Raad van State niet pas in haar memorie van wederantwoord het voorwerp van haar beroep mag bepalen. Anders komen de rechten van verdediging van de verwerende partij in het gedrang. Voor zover het voorwerp van het beroep in een inleidend verzoekschrift helemaal in het ongewisse blijft, dient inderdaad te worden besloten tot de onontvankelijkheid van een dergelijk beroep.

In dit geval moet evenwel worden vastgesteld dat de door de verwerende partij aangevoerde onduidelijkheid van het voorwerp van het beroep alleen maar de voormelde beslissing van 6 juni 2014 en het voormelde advies van 10 juli 2014 betreft. Dat de beslissing van de verwerende partij van

8 augustus 2014 betreffende het behoud van de ongunstige evaluatie van verzoekster wél het voorwerp van het beroep uitmaakt, blijkt duidelijk uit het inleidend verzoekschrift, zowel *in limine* van dit verzoekschrift waar verzoekster er onmiddellijk naar verwijst, alsook in de uiteenzetting van de middelen en *in fine* van het verzoekschrift waar verzoekster uitdrukkelijk de nietigverklaring van de beslissing van 8 augustus 2014 vraagt.

De verwerende partij blijkt overigens door de geschapen verwarring – volgens verzoekster “een materiële vergissing” – geenszins gegriefd in haar verweer, aangezien zij in haar memorie van antwoord stelt “volledigheids-halve” uit te gaan van “drie bestreden beslissingen”, met inbegrip van de beslissing van 8 augustus 2014.

Er is dan ook geen reden om uit de verwarring die verzoekster in haar inleidend verzoekschrift heeft gecreëerd omtrent het precieze voorwerp van haar beroep, te besluiten dat het beroep in zijn geheel onontvankelijk is.

10. De eerste exceptie is niet gegrond.

B. Tweede exceptie

Uiteenzetting van de exceptie

11. De verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord op dat de beslissing van de verwerende partij van 8 augustus 2014 “geen aanvechtbare eenzijdige bestuursrechtelijke rechtshandeling” is. Zij argumenteert dat deze beslissing een louter bevestigende beslissing is, waarbij de eerder genomen beslissing van 6 juni 2014 tot negatieve evaluatie van verzoeksters verbetertraject wordt hernomen. Volgens de verwerende partij verschilt de beslissing van 8 augustus 2014 niet van de beslissing van 6 juni 2014 “qua draagwijdte en gevolgen, noch qua motieven waarop ze is gesteund”. Zij stelt dat de ontvankelijkheid van een beroep tot nietigverklaring van een louter bevestigende beslissing niet kan worden

aanvaard, omdat een dergelijke beslissing geen gevolg in rechte heeft, maar vooral omdat anders zou worden geraakt aan de voorgeschreven beroepstermijn die van openbare orde is.

Beoordeling

12. De bestreden beslissing van 8 augustus 2014 betreft een eenzijdige administratieve rechtshandeling waarbij de verwerende partij, na de afwikkeling van het door verzoekster ingestelde administratief beroep tegen de ongunstige evaluatie van haar verbetertraject, een definitieve beslissing neemt met betrekking tot die evaluatie. Ingevolge de devolutieve werking van het voormelde beroep wordt de oorspronkelijke beslissing betreffende verzoeksters evaluatie opgeslorpt door de beslissing van 8 augustus 2014. Deze laatstgenoemde beslissing komt aldus in de plaats van de oorspronkelijke evaluatie van 6 juni 2014 en heeft derhalve zelf tot gevolg dat verzoeksters situatie nadelig wordt bepaald. Ze is voor verzoekster dan ook een grievende eindbeslissing die zij met een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State kan bestrijden.

13. De tweede exceptie is evenmin gegrond.

C. Derde exceptie

Uiteenzetting van de exceptie

14. De verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord nog een exceptie op “wegens een gebrek aan belang in hoofde van verzoekende partij”. Zij herhaalt in dit verband dat de bestreden beslissing van 8 augustus 2014 niet als griefhoudend kan worden beschouwd omdat ze louter een bevestiging is van de beslissing van 6 juni 2014 om aan verzoekster een ongunstige evaluatie toe te kennen.

Beoordeling

15. Het voormelde standpunt van de verwerende partij met betrekking tot de louter bevestigende aard van de bestreden beslissing van 8 augustus 2014 werd al weersproken bij de beoordeling van de tweede exceptie.

De derde exceptie valt aldus samen met de tweede exceptie en moet om dezelfde reden worden verworpen.

16. De derde exceptie is evenmin gegrond.

VI. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

17. Verzoekster voert in het eerste middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’, artikel 15 van hoofdstuk 3 (‘Loopbaan’) van de gecoördineerde rechtspositieregeling van het Zorgbedrijf Antwerpen (hierna: de rechtspositieregeling), de artikelen 7, 8 en 22 van hoofdstuk 8 (‘Overgangsbepalingen’) (hierna: de overgangsbepalingen) van de rechtspositieregeling, de beginselen van behoorlijk bestuur, de formele- en de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Zij betoogt dat de bestreden beslissing de formelemotiveringsplicht schendt, doordat ze geen enkele wettelijke of reglementaire basis vermeldt waarop ze zou zijn gesteund.

Voorts acht verzoekster ook de materiële motiveringsplicht geschonden. De bestreden beslissing verwijst niet naar vooraf vastgestelde evalua-

tiecriteria zoals bepaald in artikel 15 van hoofdstuk 3 ('Loopbaan') van de rechtspositieregeling en ze is er ook niet op gesteund. De algemeen directeur heeft in dit geval een discretionaire bevoegdheid en is niet verplicht het advies van de beroepscommissie te volgen, zoals blijkt uit artikel 22 van de overgangsbepalingen van de rechtspositieregeling. Hij heeft er zich evenwel toe beperkt kennis te nemen van het advies van de beroepscommissie en ernaar te verwijzen. Hij heeft de motieven van dat advies niet nader uitgewerkt of aangevuld. Het is onduidelijk of de algemeen directeur steunt op alle motieven van het advies of slechts een deel ervan. Deze motivering is niet toereikend. Ze laat niet toe te toetsen of de motieven in feite juist en relevant zijn en of het bestuur de beslissing met de nodige zorgvuldigheid heeft genomen.

De motivering door verwijzing naar het advies van de beroepscommissie gaat volgens verzoekster niet op, aangezien het stuk waarnaar wordt verwezen zelf niet afdoende gemotiveerd is. Het verwijst ook niet naar de reglementaire bepalingen waarop een eventuele beslissing zou steunen, noch vermeldt het vooraf vastgestelde evaluatiecriteria. Het advies is bovendien niet verleend bij geheime stemming en het aanvaardt laattijdig neergelegde stukken.

Verzoekster argumenteert voorts in verband met de motivering door verwijzing naar het advies van de beroepscommissie:

“Aanvullend wordt opgemerkt dat het advies zelf, alleszins in het beschikend gedeelte (pp. 15-21) elke zorgvuldigheid ontbeert. De door verzoekster voorgebrachte getuigen worden niet objectief beoordeeld. De door het Zorgbedrijf voorgebrachte getuige en [D.B.] van het Zorgbedrijf zelf worden voor 100% bijgetreden. De eenzijdigheid in en de vooringenomenheid van het advies frappeert. Een lezing van enerzijds de argumenten ontwikkeld tijdens de verdediging en anderzijds de interpretatie ervan door de Beroepscommissie illustreert deze gang van zaken. Een typerend voorbeeld is dat de Commissie op pagina 21 als motief in het beschikend gedeelte stelt dat ze ‘tot slot van oordeel is dat de discussies en vooral de tussenkomsten van Mevr. Van Hoolst in de schoot van de Commissie ten overvloede hebben aangetoond waar het probleem zich situeert.’ Dus zelfs de wijze waarop haar advocaat verzoekster bijstond en de wijze waarop zij zich verdedigde worden als een motief van het advies weerhouden.”

Volgens verzoekster voldoet de bestreden beslissing niet aan het voorschrift van artikel 8 van de overgangsbepalingen van de rechtspositieregeling dat de waardering kwalitatief onderbouwd moet zijn.

Verzoeker stelt ook dat de bestreden beslissing, doordat ze de beslissing van 6 juni 2014 bevestigt, artikel 7 van de overgangsbepalingen van de rechtspositieregeling schendt, luidens hetwelk een beroep in het kader van een herzieningsprocedure steeds schorsend werkt.

Beoordeling

18. De brief van 8 augustus 2014 waarmee de algemeen directeur van de verwerende partij de bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis brengt, luidt:

“Met dit schrijven breng ik u op de hoogte van mijn beslissing als aanstellende overheid van Zorgbedrijf Antwerpen om het advies van de beroepscommissie betreffende uw ongunstige evaluatie te volgen.

Uw ongunstige evaluatie blijft aldus behouden.

Ter motivatie van deze beslissing verwijs ik naar de besprekingen die hebben plaatsgehad in de schoot van de beroepscommissie negatieve evaluaties en het advies van de beroepscommissie naar aanleiding hiervan.

De vaststelling dat u geen inzicht hebt in de werkpunten inzake uw functioneren, waaruit voortvloeit dat u in de voorbije jaren, ondanks aansporing hiertoe, geen enkele actie hebt ondernomen om hieraan te remediëren, brengt mij tot deze beslissing.”

De motivering van de bestreden beslissing verwijst aldus naar het advies van de beroepscommissie dat aan verzoekster werd bezorgd en ze voegt er nog aan toe dat verzoeksters gebrek aan inzicht met betrekking tot de werkpunten van haar functioneren en het feit dat ondanks aansporing, geen actie is ondernomen om eraan te remediëren, hebben geleid tot de bestreden beslissing.

19. Het advies van de beroepscommissie verwijst vooreerst naar “de rechtspositieregeling van Zorgbedrijf Antwerpen – hoofdstuk 8 overgangsbepa-

lingen, (sub)hoofdstuk 3, 3.3. Beroep tegen waarderingsresultaat”. Het vermeldt voorts uitvoerig de “redenen ten gronde” die de beroepscommissie brengen tot haar advies om de ongunstige evaluatie van verzoeksters verbetertraject te behouden. Verzoekster heeft aldus kennis gekregen van de motieven van de bestreden beslissing, met inbegrip van de rechtsgrond waarop ze steunt.

De aangevoerde schending van de formelemotiveringsplicht kan dan ook niet gegrond worden bevonden.

20. Wat de materiële motiveringsplicht betreft, voert verzoekster aan dat de bestreden beslissing niet steunt op precies aangeduide evaluatiecriteria om tot een oordeel te komen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel genoegzaam dat verzoekster is beoordeeld aan de hand van de “doelstellingen” die bij de aanvang van haar verbeterproject waren vooropgesteld en waarvoor zij eerder bij de “basiswaardering” onvoldoende had gescoord. Uit haar beroepschrift voor de beroepscommissie blijkt dan weer dat zij dit maar al te goed wist. Zo betwist zij daarin de haar toegekende waardering voor deze doelstellingen.

21. Voorts laat verzoekster gelden dat “het beschikkend gedeelte” van het advies van de beroepscommissie elke zorgvuldigheid ontbeert. Haar getuigen worden niet objectief beoordeeld, terwijl de getuigen van het Zorgbedrijf volledig worden bijgevallen. De eenzijdigheid en de vooringenomenheid van het advies frappeert, aldus verzoekster. Haar argumentatie op dit punt is evenwel niet meer dan een opeenvolging van enkele loutere beweringen, die niet onderbouwd zijn. Zij verwijst als “typerend voorbeeld” enkel naar pagina 21 van het advies waar wordt overwogen “dat de discussies en vooral de tussenkomsten van [verzoekster] in de schoot van de Commissie ten overvloede hebben aangetoond waar het probleem zich situeert”. Daargelaten dat deze overweging een overtollig motief van het advies betreft, kan er niet worden uit afgeleid dat de beroepsinstantie niet met de nodige zorgvuldigheid tot haar advies is gekomen of daarbij vooringenomen zou zijn geweest.

22. Wat de door verzoekster aangekaarte problematiek van de geheime stemming en de aanvaarding van laattijdig neergelegde stukken betreft, dient te worden verwezen naar de hierna nog volgende beoordeling van het vierde en het vijfde middel.

23. Ten slotte dwaalt verzoekster wanneer zij stelt dat de bestreden beslissing artikel 7 van de overgangsbepalingen van de rechtspositieregeling schendt doordat ze haar ongunstige evaluatie van 6 juni 2014 behoudt. Het valt immers niet in te zien hoe die beslissing afbreuk zou doen aan de statutaire bepaling dat het beroep schorsend werkt.

24. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

25. Verzoekster voert in het tweede middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 22, 27, 28 en 32 van de overgangsbepalingen van de rechtspositieregeling, “het hoorrecht”, het zorgvuldigheidsbeginsel en “de motiveringsverplichting”.

Zij voert aan dat de algemeen directeur, alvorens de bestreden beslissing te nemen, haar had moeten horen en, indien hij haar standpunt niet zou hebben gevolgd, dan had hij gemotiveerd moeten uitleggen waarom hij haar argumenten niet kon bijvallen.

26. Verzoekster wijst er in haar memorie van wederantwoord op dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord zelf bevestigt dat zij niet opnieuw werd gehoord vóór de bestreden beslissing.

Beoordeling

27. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie betreft de behandeling van zaken door “de instellingen, organen en instanties van de Unie”. Het is als zodanig niet van toepassing op de voorliggende zaak, waarin geen sprake is van het ten uitvoer brengen van het recht van de Unie.

De artikelen 27, 28 en 32 van de overgangsbepalingen van de rechtspositieregeling hebben dan weer betrekking op de ambtshalve herplaatsing, en kunnen niet worden betrokken op de bestreden beslissing.

Voor zover het middel de schending van de voornoemde bepalingen aanvoert, is het niet ontvankelijk.

28. Wanneer het bestuur het voornemen heeft om ten aanzien van een bestuurd een maatregel te nemen die hem op een meer dan geringe wijze nadelig in zijn belangen raakt en onder andere wanneer die maatregel gesteund is op zijn gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, is het bestuur ertoe gehouden – vooraleer de kwestieuze maatregel te nemen – de bestuurd de mogelijkheid te geven om op een nuttige wijze zijn standpunt daarover te doen kennen.

Deze hoorplicht vindt als beginsel van behoorlijk bestuur geen toepassing wanneer de betrokken regelgeving de rechten van de bestuurd expliciet en exhaustief regelt. Wanneer echter in de hoorplicht normatief is voorzien, maar de inhoud ervan niet nader of niet volledig is bepaald, moet ze worden omgeven met dezelfde waarborgen als degene die het bestuur dient na te leven op grond van het beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht.

29. In dit geval blijkt uit onderdeel 3.3 (‘Beroep tegen waardeeringsresultaat’) van subhoofdstuk 3 (‘Loopbaan’), van hoofdstuk 8 (‘Overgangsbepalingen’) van de rechtspositieregeling dat tegen een ongunstige evaluatie door

het betrokken personeelslid een beroep kan worden ingesteld bij een beroepscommissie. Het personeelslid wordt, ten laatste acht kalenderdagen vooraf, opgeroepen voor de zitting van de beroepscommissie en mag zich laten bijstaan door een raadsman. Het dossier blijft tot de dag vóór de zitting ter inzage van het personeelslid. De beroepscommissie dient aan de aanstellende overheid een gemotiveerd advies te verstrekken over de waardering waartegen door het personeelslid beroep is aangetekend.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 20 juni 2014 een beroepschrift indiende tegen de ongunstige evaluatie van haar verbetertraject van 6 juni 2014. Zij werd met een aangetekende brief van 26 juni 2014 uitgenodigd voor de zitting van de beroepscommissie van 10 juli 2014, tijdens dewelke verzoekster, bijgestaan door haar raadsman, haar standpunt over de haar betwiste ongunstige evaluatie nogmaals heeft kunnen kenbaar maken. Verzoekster heeft aldus, overeenkomstig de rechtspositieregeling, haar zienswijze en standpunten ten aanzien van de verwerende partij kunnen uiteenzetten, alvorens de algemeen directeur een eindbeslissing over haar evaluatie heeft genomen.

De door verzoekster aangevoerde schending van “het hoorrecht” is dan ook niet gegrond.

30. Voor zover verzoekster voorts nog artikel 22 van de overgangsbepalingen van de rechtspositieregeling, het zorgvuldigheidsbeginsel en “de motiveringsverplichting” bij de uitwerking van het middel betreft, beoogt zij de aangevoerde schending van “het hoorrecht” nog een andere of bijkomende kwalificatie te geven, maar – zoals zo-even vastgesteld – kan die beweerde schending hoe dan ook niet kan worden bijgevalen.

31. Het tweede middel is deels onontvankelijk en voor het overige niet gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

32. Verzoekster voert in het derde middel de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, “het verbod van retroactiviteit” en artikel 15 van hoofdstuk 3 (‘Loopbaan’) van de rechtspositieregeling.

Zij betoogt dat de evaluatie van haar verbetertraject is gebeurd volgens de nieuwe waarderingsmethode ‘SuccessFactors’. Die waarderingsmethode is in gebruik genomen op 1 november 2013, maar op dat ogenblik was haar verbetertraject al aangevangen. Of zij al dan niet bekend was met de voornoemde waarderingsmethode is niet ter zake. Zij mocht er immers in redelijkheid van uitgaan dat de “her-evaluering” zou gebeuren aan de hand van dezelfde waarderingsmethode als de evaluatie van 16 november 2012. De wijze van evalueren mag onder geen beding gedurende het traject worden aangepast. Nu dit wel is gebeurd, acht verzoekster de in het middel aangevoerde beginselen en statutaire bepaling geschonden.

33. De verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord op dat het middel niet ontvankelijk is, “omdat het niet gericht is tegen één van de drie bestreden beslissingen”.

34. In haar laatste memorie voegt de verwerende partij daaraan toe dat de aangevoerde schending van artikel 15 van hoofdstuk 3 (‘Loopbaan’) van de rechtspositieregeling gericht is tegen “de negatieve evaluatie zelf – daar enkel de evaluatie op deze evaluatiecriteria is gebaseerd – doch [...] niet kan worden opgeworpen tegen de beslissing van 8 augustus 2014 waarbij het advies van de Bevoegde Commissie betreffende de ongunstige evaluatie wordt gevolgd”.

Met betrekking tot het waarderingsstelsel ‘SuccessFactors’ verduidelijkt zij:

“dat [dit] een systeem/programma/software is om waarderingen op te slaan en de waarderingsflow zoveel als mogelijk elektronisch te laten verlopen. Dit systeem werd op 1 november 2013 bij het Zorgbedrijf Antwerpen ingevoerd. De waarderingsmethode werd aldus opgezet in ‘SuccessFactors’. De inhoud van de waardering volgens ‘SuccessFactors’ is dan ook niet verschillend van de inhoud van de waardering die voorheen werd toegepast voor verzoekende partij. Enkel de drager, of de bron, verschilt. De opleiding die verzoekende partij ontving was dan ook gericht op het leren werken met het nieuwe softwareprogramma. De aanpassing van de scoreschaal van 1 tot 4 naar 0 tot 3 heeft ook geen verdere inhoudelijke consequenties, maar betreft enkel een nieuwe scoreschaal om de beoordeling ‘onvoldoende tot zeer goed’ uit te drukken. De medewerkers werden bovendien in kennis gesteld van het ‘nieuwe gezicht’ van het waarderingsproces via (1) de handleiding ‘Waarderen – Het verbetertraject stap voor stap’ (stuk 46), (2) via e-mail van 11 december 2013 (stuk 47), (3) via een presentatie die eind 2013 op alle stafvergaderingen werd toegelicht (stuk 48) en (4) via de nieuwsbrief Zorgbreed die bij de loonbrief van februari 2014 werd gevoegd (deze loonbrief met bijlage heeft verzoekende partij ook tijdens haar afwezigheid wegens ziekte ontvangen) (stuk 49).”

Beoordeling

35. Verzoekster betwist in het middel de wettigheid van de toepassing van de waarderingsmethode ‘SuccessFactors’ bij de beoordeling van haar verbetertraject, terwijl deze waarderingsmethode nog niet in voege was op het ogenblik van haar eerste ongunstige evaluatie op 16 november 2012.

36. Anders dan de verwerende partij opwerpt in haar memorie van antwoord, kan het middel worden betrokken op de bestreden beslissing van 8 augustus 2014 waarbij, na beroep van verzoekster, definitief uitspraak wordt gedaan over het verbetertraject van verzoekster. Deze beslissing maakt zich immers deels eigen wat reeds bij de initiële evaluatie van het verbetertraject werd vastgesteld en waartegen verzoeksters bezwaren worden verworpen.

De door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het middel is niet gegrond.

37. Artikel 15 van hoofdstuk 3 (‘Loopbaan’) van de rechtspositieregeling, waarvan verzoekster de schending aanvoert, luidt:

“De evaluatie wordt uitgevoerd op basis van vooraf vastgestelde evaluatiecriteria. De evaluatiecriteria sluiten aan bij de functiebeschrijvingen en bij de doelstellingen van het Zorgbedrijf.”

38. In dit geval werd het verbetertraject van verzoekster door de verwerende partij geëvalueerd op basis van “doelstellingen” waarvoor verzoekster “onvoldoende” had gescoord tijdens de periodieke evaluatie. Deze doelstellingen, die in dit geval te beschouwen zijn als criteria aan de hand waarvan het functioneren van verzoekster zou worden beoordeeld, waren verzoekster van bij de aanvang van haar verbetertraject bekend en zijn ongewijzigd gebleven. Aan het voorschrift van artikel 15 van hoofdstuk 3 van de rechtspositieregeling is aldus ten aanzien van verzoekster voldaan.

De omstandigheid dat de verwerende partij in de loop van verzoeksters verbetertraject is overgeschakeld naar een nieuw waarderingssysteem ‘SuccessFactors’, dat volgens de verwerende partij – daarin niet tegengesproken door verzoekster – slechts ertoe strekt “de waarderingsflow zoveel als mogelijk elektronisch te laten verlopen”, verandert niets daaraan. Het blijkt immers niet dat dit nieuwe waarderingssysteem iets heeft gewijzigd aan de inhoud van de evaluatie. Het zijn nog steeds dezelfde doelstellingen en criteria als dewelke bij de aanvang van het verbetertraject werden vastgesteld, waarmee verzoekster van meet af aan rekening kon houden en waaraan haar functioneren finaal is getoetst.

Verzoekster maakt overigens niet aannemelijk en het blijkt ook niet dat de evaluatie van haar verbetertraject een andere, gunstige afloop had kunnen krijgen, indien dat nieuwe waarderingssysteem niet was toegepast.

39. Om dezelfde redenen kunnen ook het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en “het verbod van retroactiviteit” die in het middel worden aangevoerd, niet geschonden worden genoemd.

40. Het derde middel wordt dan ook verworpen.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

41. Verzoekster voert in het vierde middel de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag over de rechten van de mens (EVRM) en van het recht op een eerlijk proces, alsook de schending van artikel 19 van de overgangsbepalingen van de rechtspositieregeling.

Zij stelt dat uit het advies van de beroepscommissie van 10 juli 2014 op geen enkele wijze blijkt dat er daadwerkelijk een geheime stemming heeft plaatsgevonden. Aangezien de bestreden beslissing het advies van de beroepscommissie “overneemt”, steunt ze op een ongeldig advies.

42. De verwerende partij werpt op dat het middel niet ontvankelijk is voor zover het de schending aanvoert van het recht op een eerlijk proces zoals bedoeld in artikel 6 EVRM, aangezien dit, behoudens in tuchtzaken of op grond van een andersluidende wettelijke of reglementaire bepaling, niet geldt ten aanzien van organen van het actief bestuur.

43. Verzoekster repliceert dat het voorschrift van artikel 6 EVRM tot uiting komt in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en dat deze beginselen, en meer bepaald het rechtszekerheidsbeginsel, vereisen dat bij het nemen van een bestuurlijke beslissing de geldende regelgeving wordt gerespecteerd. In dit geval schrijft artikel 19 van de overgangsbepalingen van de rechtspositieregeling een geheime stemming voor wanneer de beroepscommissie zich uitspreekt over het beroep van een personeelslid tegen een waarderingsresultaat.

Beoordeling

44. Artikel 6 EVRM is niet van toepassing op een geschil betreffende de evaluatie van het functioneren van een personeelslid van het bestuur zoals

in de voorliggende zaak voorwerp van het geding is. Voor zover het middel steun zoekt in artikel 6 EVRM is het dan ook niet ontvankelijk.

45. Artikel 19 van de overgangsbepalingen van de rechtspositieregeling luidt:

“Nadat het onderzoek is beëindigd, beraadslaagt de beroepscommissie met gesloten deuren en brengt advies uit bij geheime stemming en bij meerderheid van stemmen. Bij staking van stemmen wordt de uitgebrachte waardering door de commissie niet bijgetreden.”

De geheime stemming van de beroepscommissie is aldus door de regelgever opgelegd als een substantiële vorm. De naleving ervan moet waarborgen dat de leden van de commissie in vrijheid en onafhankelijkheid hun stem over de evaluatie van het personeelslid kunnen uitbrengen. De vermelding van de naleving van dit vormvoorschrift in de notulen van de vergadering laat toe na te gaan of het werd geëerbiedigd. Indien de notulen weliswaar geen melding maken van de geheime stemming, maar uit het administratief dossier toch met zekerheid kan worden opgemaakt dat een dergelijke stemming daadwerkelijk heeft plaatsgehad, dan moet evenzeer worden aangenomen dat het vormvoorschrift werd nageleefd. Het enkele feit dat er geen melding van gemaakt is in de notulen van de vergadering kan dan niet leiden tot de conclusie dat het uitgebrachte advies onwettig is.

De verwerende partij heeft in het door haar neergelegde administratief dossier een kopie opgenomen van de stembrieven. Daaruit blijkt dat de identiteit van de stemmers niet kan worden achterhaald. Bijgevolg moet worden aangenomen dat voldaan is aan het substantiële vormvoorschrift van de geheime stemming.

46. Het vierde middel mist feitelijke grondslag.

E. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

47. Verzoekster voert in het vijfde middel de schending aan van de rechten van verdediging en van artikel 6 EVRM.

48. Verzoekster licht toe dat in de uitnodiging voor de zitting van de beroepscommissie van 10 juli 2014 was vermeld dat de stukken op 7 juli 2014 moesten zijn ingediend. Zij ontving op 8 juli 2014 om 20.30 u evenwel nog vijf bijkomende stukken. Niettegenstaande zij verzocht om deze stukken uit het debat te weren, heeft de voorzitter van de beroepscommissie ze toch aanvaard, omdat ze alsnog twee dagen vóór de zitting werden neergelegd en op hetzelfde ogenblik aan alle partijen werden bezorgd en de vooropgestelde uiterste datum van neerlegging slechts tot doel had te voorkomen dat partijen alle stukken pas op de zitting zouden neerleggen. Volgens verzoekster kan deze uitleg niet worden aangenomen, temeer daar geen enkele reden werd opgegeven voor het laattijdig indienen. Zij betwist in het bijzonder het stuk van loopbaanbegeleider D.P. dat geen datum vermeldt en dat niet publiek mocht worden gemaakt aangezien deze persoon gebonden is door het beroepsgeheim. Verzoekster stelt dat door de laattijdige indiening het haar onmogelijk werd gemaakt om zich tijdig voor te bereiden, zodat haar rechten van verdediging werden geschonden.

49. De verwerende partij laat gelden dat het middel onontvankelijk is, aangezien artikel 6 EVRM, zoals zij reeds ten aanzien van het vierde middel heeft opgeworpen, in dit geval niet van toepassing is.

50. In haar memorie van wederantwoord verwijst verzoekster in verband met de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het middel, naar haar repliek met betrekking tot het vierde middel.

Beoordeling

51. Hiervóór werd *sub* 44 reeds vastgesteld dat artikel 6 EVRM niet van toepassing is op het evaluatiegeschil dat voorwerp van het geding is.

De in het middel aangevoerde rechten van verdediging zijn dan weer, behoudens een andersluidend voorschrift, voor de organen van het actief bestuur slechts van toepassing in tuchtzaken.

Voor zover verzoekster de schending aanvoert van artikel 6 EVRM en van de rechten van verdediging is het middel niet ontvankelijk.

52. De rechtspositieregeling bepaalt geen termijn waarbinnen de stukken voor de beroepscommissie op straffe van onontvankelijkheid moeten worden neergelegd. De beroepsprocedure waarin door de rechtspositieregeling is voorzien, kan voor het betrokken personeelslid evenwel slechts zinvol verlopen indien het in de mogelijkheid wordt gesteld zijn standpunt ten aanzien van deze commissie met kennis van zaken uiteen te zetten. Daartoe moet dat personeelslid tijdig kennis kunnen nemen van de stukken die in de beroepsprocedure zullen worden gebruikt.

53. In dit geval moet met de verwerende partij worden vastgesteld dat verzoekster met een aangetekende brief van 26 juni 2014 werd uitgenodigd voor de zitting van de beroepscommissie van 10 juli 2014 en dat zij niet betwist dat zij toen reeds inzage kon nemen van 26 van het uiteindelijk 31 stukken tellende dossier, zodat zij de aangekondigde zitting grondig kon voorbereiden. De laatste vijf stukken werden haar twee dagen vóór de zitting meegedeeld. Het valt in redelijkheid niet in te zien dat verzoekster daardoor wezenlijk zou zijn gehinderd in haar verweer voor de beroepscommissie, temeer daar de inhoud van het merendeel van die stukken, zoals de verwerende partij stelt, haar reeds bekend was.

Zo kende verzoekster ook de inhoud van het loopbaangesprek dat loopbaanbegeleider D.P. met haar had gevoerd. Dat D.P. gebonden zou zijn geweest door het beroepsgeheim, zoals verzoekster beweert, heeft als zodanig niets te maken met de in het middel aangevoerde schending van het recht van verzoekster om met kennis van zaken haar standpunt ten aanzien van de beroepscommissie te laten gelden.

54. Het vijfde middel is niet gegrond.

F. Zesde middel

Uiteenzetting van het middel

55. Verzoekster voert in het zesde middel de schending aan van artikel 8 van de overgangsbepalingen van de rechtspositieregeling, de materiële-motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het onpartijdigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Zij betoogt dat het advies van de beroepscommissie niet afdoende is gemotiveerd voor wat betreft de gronden waarop een gebrek aan communicatie en diplomatie en het gebrek aan eigen inzicht in deze tekortkomingen wordt vastgesteld, terwijl artikel 8 van de overgangsbepalingen van de rechtspositieregeling bepaalt dat de waardering kwalitatief onderbouwd moet zijn aan de hand van een verslag dat gebaseerd is op concrete feiten.

Zij licht dit toe als volgt:

“Dat bepaalde feiten die door de beroepscommissie voor waarheid worden aangenomen gewoonweg niet juist zijn. Zo wordt er in het advies bijvoorbeeld verwezen naar een klacht bij de Ombudsvrouw waar verzoekster totaal niet bij betrokken was.

De argumenten aangevoerd door verweerder zijn kunstmatig aangedikt en verzaagd. Het is duidelijk dat de werkgever problemen heeft met de werkwijze van verzoekster maar de daadwerkelijke kern van de aangevoerde argumenten is flinterdun. Dit blijkt ook letterlijk uit de dikte van het evaluatie rapport; deze

telt nog geen vijftien pagina's. De motiveringen in het rapport zijn veelal gestoeld op enkele voorbeelden uit de praktijk die door verzoekster tijdens de zitting bij de beroepscommissie gemakkelijk weerlegd werden.

Zo steunt het advies van de beroepscommissie op de getuigenis van [V.D.]. [V.D.] verklaart dat er sommige afdelingsleden blij waren dat verzoekster met ziekteverlof was. De groep die wel tevreden was over verzoekster wordt bestempeld als onervaren. V.D. verklaart: 'De andere groep was wel tevreden over hun uren en vond Reinilde wel aanspreekbaar als leidinggevende, dit waren vooral de jongere medewerkers. Mogelijks was Reinilde voor velen onder hen hun eerste leidinggevende'.

Deze getuigenis is uiterst summier, subjectief en geeft op geen enkele manier inzage in het reilen en zeilen op de afdeling. Als afdelingshoofd is het nu eenmaal onmogelijk om bij iedereen in de smaak te vallen. De bewering dat verzoekster bij sommige afdelingsleden wel in de smaak zou vallen omdat zij onervaren zouden zijn en niet beter zouden weten is gebaseerd op aannames in plaats van feiten.

Bovendien bestaat de ontevreden groep afdelingsleden uit een zestal 'anciens' die in de tijd dat verzoekster afdelingshoofd was hun onterechte privileges moesten afstaan. Hiermee maakte verzoekster zich vanzelfsprekend niet populair, maar het doet niets af aan haar kwaliteiten als hoofdverpleegkundige.

De adviescommissie betitelt de uitleg van verzoekster tijdens de zitting als 'geenszins overtuigend' en stelt vast dat de werkwijze van verzoekster tot zeer veel ongenoegen leidde bij het personeel van de afdeling. Dit is een schending van de motiveringsplicht aangezien niet dieper wordt ingegaan op het verweer van verzoekster en de verklaring niet als objectief kan worden beschouwd.

Daarnaast wordt er in het advies van de beroepscommissie, ondanks de uitgebreide argumentatie en uitleg van verzoekster over haar loopbaan bij Zorgbedrijf Antwerpen, meer bepaald eerdere positieve beoordelingen, slechts in de allereerste zin van de motivering verwezen naar de 30 jaar lange carrière van verzoekster.

De eerste zin van het advies luidt als volgt: 'De Commissie erkent de lange carrière van Mevr. Van Hoolst bij het OCMW Antwerpen en later Zorgbedrijf Antwerpen'. Er wordt in het advies verder op geen enkele manier gerefereerd naar de positieve evaluaties waaruit blijkt dat de commissie een duidelijke afweging van argumenten heeft gemaakt hoewel dit door verzoekster wel degelijk is aangevoerd.

De raadsman van verzoeker verwees ter zitting naar de voorgaande positieve evaluaties van verzoeker. Zij heeft haar werk 30 jaar lang op dezelfde correcte manier uitgevoerd totdat zij plotseling geconfronteerd werd met een negatieve evaluatie. Het feit dat deze negatieve evaluatie kwam van een nieuw aangestelde directeur deed bij verzoekster terecht de vraag rijzen of deze wel gegrond was.

Verzoekster heeft zich altijd maximaal ingezet in haar functie als hoofdverpleegster. Dit is altijd gewaardeerd geweest. Ook tijdens het verbetertraject heeft verzoekster zich altijd voor de volle honderd procent ingezet.

De eerlijkheid gebiedt te zeggen dat de omstandigheden op de nieuwe afdeling van verzoekster verre van ideaal waren. Daar stond de afdeling ook om bekend. Al voordat verzoekster aantrad als hoofdverpleegster waren er zeer veel

spanningen op de afdeling. Daarnaast had de afdeling te kampen met een chronische personeelstekort. Op een gegeven moment waren er tien zorgkundigen met ziekteverlof. Als gevolg hiervan is verzoekster dan ook gediagnosticeerd met een burn-out en een depressie.

Deze ziekteperiode is overigens de eerste in de lange beroeps carrière van verzoekster. In de 30 jaar dat zij voor het Zorgbedrijf Antwerpen (vroeger: OCMW Antwerpen) werkt is zij nooit langdurig afwezig geweest.

Het feit dat de beroepscommissie in haar advies op geen enkele manier verwijst naar de hierboven aangegeven argumentatie leidt tot een schending van de motiveringsplicht in de zin van art. 8 van de Rechtspositieregeling.”

Verzoekster wijst er voorts op dat de beroepscommissie als motief vermeldt dat zij “tot slot van oordeel [is] dat de discussies en vooral de tussenkomsten van Mevr. Van Hoolst in de schoot van de Commissie ten overvloede hebben aangetoond waar het probleem zich situeert”. Zij leidt daaruit af dat aldus de wijze waarop haar raadsman haar bijstond en de wijze waarop zij zich verdedigde als een motief van de bestreden beslissing in aanmerking is genomen.

Beoordeling

56. Hiervóór werd *sub* 51 reeds vastgesteld dat de rechten van verdediging in dit geval niet van toepassing zijn.

57. Artikel 8 van de overgangsbepalingen van de rechtspositieregeling luidt:

“De waardering moet kwalitatief onderbouwd zijn, aan de hand van een verslag dat moet gebaseerd zijn op concrete feiten. Het evaluatieresultaat moet op afdoende wijze gemotiveerd zijn.”

58. In dit geval heeft de algemeen directeur van de verwerende partij op 8 augustus 2014 de bestreden beslissing genomen om de ongunstige evaluatie van verzoeksters verbetertraject die van 6 juni 2014 dateert, te behouden. “Ter motivatie” verwijst hij “naar de besprekingen die hebben plaatsgehad in de schoot van de beroepscommissie negatieve evaluaties en het advies van de beroepscommissie naar aanleiding hiervan”.

Verzoeksters ongunstige evaluatie gaat aldus terug op de ongunstige beoordeling van haar functioneren tijdens het verbetertraject van 10 april 2013 tot 5 juni 2014. Die beoordeling is gebeurd aan de hand van de doelstellingen waarvan bij de aanvang van het verbetertraject was vastgesteld dat verzoekster er bij haar periodieke evaluatie op 16 november 2012 onvoldoende op had gescoord. Ze heeft op 6 juni 2014 geleid tot de score ‘ongunstig’. Ze is voor elk van de vooropgestelde doelstellingen gemotiveerd aan de hand van verscheidene concreet vastgestelde elementen.

Verzoekster heeft tegen deze ongunstige evaluatie een beroep ingesteld bij de beroepscommissie, die na verzoekster en haar raadsman, alsook de “chef-waardeerder” van verzoekster te hebben gehoord, uitvoerig – het eigenlijke advies van de beroepscommissie beslaat ongeveer zeven bladzijden – ingaat op de door verzoekster aangevoerde grieven en deze weerspreekt. Dit leidt tot het advies van de beroepscommissie dat de ongunstige evaluatie van het verbetertraject van verzoekster moet worden behouden.

Door in de bestreden beslissing “[t]er motivering” uitdrukkelijk te verwijzen naar het advies van de beroepscommissie geeft de algemeen directeur aan dat hij zich de motieven van de beroepscommissie eigen maakt.

59.1. Volgens verzoekster is deze motivering “niet afdoende [...] voor wat betreft de gronden waarop een gebrek aan communicatie en diplomatie en het gebrek aan eigen inzicht in deze tekortkomingen wordt vastgesteld”. In haar inleidend verzoekschrift noemt zij de argumenten van de verwerende partij “aangedikt” en “flinterdun”. Zij voert vooreerst aan dat wordt verwezen naar een klacht bij de ombudsvrouw “waar verzoekster totaal niet bij betrokken was”. Voorts wijst zij op de getuigenis van V.D., die volgens haar “uiterst summier” en “subjectief” is. Ten slotte is onvoldoende aandacht gegeven aan haar dertigjarige carrière bij het OCMW van Antwerpen en de verwerende partij en aan haar “voorgaande positieve evaluaties”. Verzoekster wijst ook op de omstandigheden die in haar nieuwe afdeling “verre van ideaal” waren.

59.2. Voor zover verzoekster doelt op de klacht die bij de ombudsvrouw was ingediend door de familie van een residente, kan de Raad van State op grond van de gegevens die hem zijn voorgelegd niet anders dan vaststellen dat, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, zij daar wel degelijk mee te maken had en dat zij daarop heeft gereageerd dat “uit het onderzoek naar de klacht is gebleken dat de ‘zorg toch goed was’”, wat de beroepscommissie als zodanig niet betwist, maar haar niet afbrengt van haar standpunt dat verzoekster met haar eerdere opmerking ten aanzien van de betrokken residente en haar familie “getuigt van een compleet gebrek aan respect en empathisch vermogen”.

Verzoeksters eerste grief mist dan ook feitelijke grondslag.

59.3. Uit het verslag van de hoorzitting van de beroepscommissie blijkt dat V.D. getuigde dat toen zij de afdeling van verzoekster had overgenomen wegens haar ziekte “personeelsleden van de afdeling blij waren dat er opnieuw over de planningen kon worden gepraat”, dat “[v]olgens sommige personeelsleden [V.D.] veel meer aanspreekbaar [was] dan Reinilde” en zij “enkele keren midden in een gesprek wegliep”.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze getuigenis niet met de werkelijkheid zou stroken of dat er redenen zijn die ertoe nopen aan te nemen dat V.D. vooringenomen was en er slechts op uit was haar ten aanzien van de beroepscommissie in een slecht daglicht te stellen.

Verzoeksters argument dat “het nu eenmaal onmogelijk [is] om bij iedereen in de smaak te vallen” en dat de ontevredenheid van sommigen kan worden verklaard doordat zij “hun onterechte privileges moesten afstaan”, neemt niet weg dat de beroepscommissie in de getuigenis van V.D. een bevestiging vermocht te zien dat het functioneren van verzoekster tekortkwam op het vlak van “communicatie, empathisch vermogen en luisterbereidheid”.

Ook deze tweede grief van verzoekster faalt.

59.4. De bestreden beslissing betreft de evaluatie van verzoeksters functioneren tijdens het verbetertraject. De omstandigheid dat verzoekster reeds een dertigjarige carrière heeft in dienst van het OCMW van Antwerpen en de verwerende partij en dat zij “voorgaande positieve evaluaties” heeft gekregen, sluit niet uit dat haar functioneren tijdens het verbetertraject ongunstig wordt beoordeeld. Het feit dat de omstandigheden in haar afdeling “verre van ideaal” waren, doet dat evenmin.

Ook deze derde grief van verzoekster dient te worden verworpen.

60. Voor zover de beroepscommissie ten slotte stelt dat “de discussie en vooral de tussenkomsten van Mevr. Van Hoolst in de schoot van de Commissie ten overvloede hebben aangetoond waar het probleem zich situeert”, dient er nogmaals op te worden gewezen dat dit een overtoollig motief uitmaakt, waarvan de aangevoerde onwettigheid niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

61. Verzoekster toont derhalve niet aan dat de in het middel aangevoerde bepaling van de rechtspositieregeling en beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zijn.

62. Het zesde middel is evenmin gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verworpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 14 maart 2017,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter
Bruno Seutin,	staatsraad
Bert Thys,	staatsraad
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren